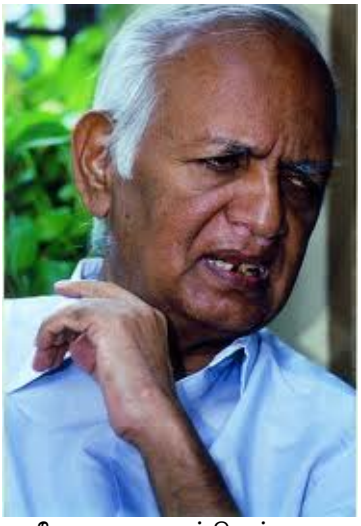

நவீ ன காலத்தில் உலக அளவிலான நெருக்கடிகளுக்கு இடையில் மனிதர்கள் தமக்குள் தகர்ந்து போய்க் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த மனிதர்களில் இப்பொழுது யாரும் தலைவர்களாக இல்லை. நாயகர்களாக இல்லை. தம் வாழ்க்கையைத் தாமே படைத்துக் கொள்கிற அல்லது தீ ர்மானித்துக் கொள்கிறவர்களை நாயகர்கள் என்று சொல்லலாம். நாயகர்கள் என்பவர்கள் தம்மைச் சார்ந்த உலகச் சூழலில் நீ தியை நிலைநாட்டுகிறவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். இன்றைய சமூக சூழலில் இப்படி நாயகர்கள் என்று யாரையும் சொல்வதற்கு இல்லை. தலைவர்கள் என தம்மை நியமித்துக் கொண்டவர்கள் நம் சமூகத்தை, சமூக நீ தியை அழிப்பதன் மூலம் தம்மை தலைவர்களாகக் காட்டிக் கொள்கிறார்கள். இவர்களை வில்லன்கள் என்று சொல்லுவதுதான் தகும். இப்படி இவர்களை நம்மால் சொல்லவும் முடியாது. இப்படிச் சொல்வதன் மூலம் வெறித்தனமான தாக்குதலுக்கு உள்ளாக நேரும். ஆகவே நம் காலத்து நாவல்களில் நாயகர்கள் என எவரும் இல்லை. நாவல்களில் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தமக்குள் சிதைவுக்குள்ளான மனிதர்கள். இவர்களுக்குள் மையம் இல்லை. முழுமை இல்லை. தொடர்ச்சியான லட்சியங்களோடு இவர்களால் வாழ முடியவில்லை. இவர்கள் வாழ்வுக்கான வழிதேடி அலைகிறார்கள். பிறந்த பூமியில் இவர்களால் வாழ முடியவில்லை. வயிற்றுப் பிழைப்பகேூட இவர்களுக்கான வாழ்க்கையாகிவிட்டது. நீ த, நேர்மை என்று இவர்களால் பேச முடியாது. உறவுகள் என்று சொந்தங்கள் என்று இவர்கள் கொண்டாட முடியாது. இயற்கையோடு இவர்களுக்கு வாழ்வு இல்லை. கலைத்தரம், ரசனை என்று இவர்கள் தமக்குள் வளர்த்துக் கொள்ள இயலாது. யாரையாவது நம்பி, அவனுக்கு அடிமையாகி வாழ வேண்டிய நிர்பந்தத்தில் இவர்கள் இருக்கிறார்கள். பெண்களைப் பொறுத்தவரை திருமணம் என்ற லட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. கற்பைக் காத்துக்கொள்ள முடியுமா? கூழந்தைகள், குடும்பம் என்று கனவு காண முடியுமா?

பிறந்த காலத்தை மறந்துவிட வேண்டும். எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்திக்க முடியாது/கூடாது. நிகழ்காலத்தை எப்படியோ நகர்த்தி ஆகவேண்டும். திருமணத்திற்கு வழி இல்லை என்றால் உடல் தினவை எப்படித் தீ ர்த்துக்கொள்ள முடியும். சோரம் போக வேண்டும். இதில் ஆண்களுக்கு இருக்கிற சில வாய்ப்புகளும், வசதிகளும் பெண்களுக்கு இல்லை. பெண்கள தூயரப்பட வேண்டும். கருக்கலைப்பு என்பது எளிதான காரியம் இல்லை. எத்தனையோ சங்கடங்களுக்கிடையே செயல்தாக வேண்டும். சின்னவயதில் படித்த கல்வி இப்பொழுது கை கொடுப்பது இல்லை. பெரிய படிப்பு

படித்திருந்தாலும் கூலி வலேகைக்கூத் தயாராக இருக்க வணேட்டும். தன்மானத்தகைக் காத்துக்கொள்ள மூடியாது. பெரும்பாலும் இன்றயை கூலி, உழபைப்பு என்பது கொத்தடிமதை் தொழிலுக்கு மமேப்பட்டதாக இல்லை. தன் வயிற்றகைக் கழுவிக் கொள்ள, தன்னசை் சார்ந்தவர்களுக்கு 2 வளேை உணவாவது இட, இன்னொருவருக்கு கொத்தடிமதை் தொழில் சயெ்தாக வணேட்டும். கூடிநீர், சுகாதாரம் முதலிய வாய்ப்புகள் பெரும்பாலும் இல்லாத அல்லது கூறநைத்த அளவுக்கே இருக்கிற கொட்டடிகளில்தான் கூடியிருந்தாக வணேட்டும். பக்கத்தில் எங்காவது நூலகம் இருந்தால் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். எழுத்தாளர் ஆக வணேட்டும் என்ற கனவோடு கொஞ்சகாலம் அலநைத்து கொண்டிருக்கலாம். எழுதுவதற்கு, சிந்திப்பதற்கு, வளெியிடுவதற்கு இங்கு என்ன வாய்ப்புகள் கிடதைத்துவிடும். கொஞ்சம் கவிதகைள் எழுதி, தானே வாசித்து மகிழலாம். நண்பர்கள் சிலரோடு வாசித்து மகிழலாம். மீறி மீறிப் பேனால் ஓரு சிற்றிதழ் நடத்தலாம். அதுவும் கொஞ்ச காலத்திற்கூத்தான். தன்னகை் கவிஞன் என்று கதாசிரியன் என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். தன்னதை் தானே இப்படி விளம்பரம் சயெ்து கொள்ள வணேட்டும். திருமணம் ஆனபிறகு இதுவும் சாத்தியமில்லை.

சுருக்கமாகச் சொல்வது என்றால் இன்றயை நெருக்கடிமிக்க வாழ்க்கசை் சூழலில் கனவுகளோடு, பெரிய லட்சியங்களோடு, தன்மானத்தோடு வாழ்கிற வாழ்க்கை சமூகத்தில் பெரும்பாலானர்களுக்கு மறுக்கப்படுகிறது. சுப்ரபாரதிமணியன் மட்டுமல்லாமல் எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் இந்தக் கதயைை நடெுங்காலமாக நிறயைவே சொல்லி வருகிறார்கள். நெருக்கடிகள் அதிகரிப்பதற்கு ஏற்ற விகிதத்தில் மனிதருக்குள் தகர்வுகளும் அதிகரிக்கின்றன. இதசை் சொல்வதற்கூத்தான் படபைப்பாளிகள் புதிதாக எழுத வணேட்டியிருக்கிறது. 'தநேீர் இடவைளேை' நாவலில் கோவை, திருப்பூர், ஈரோடு பேன்ற நகரச் சூழலில் தொழிற்சாலகைளில் வலேை சயெ்வதற்காக தனெ்மாவட்டங்களிலிருந்து பூலம் பயெர்ந்து வந்த மனிதர்கள் பற்றி ஏராளமான விவரங்களை சுப்ரபாரதிமணியன் சொல்கிறார். கோவை பேன்ற நகரங்களில் உள்ள பெரிய பஞ்சாலகைள் தொடர்ந்து மூடப்படுகின்றன. நகரங்களுக்கு வளெியில 10, 15 கிலோமீட்டர் தள்ளி புதிய பஞ்சாலகைள் தொடர்ந்து எழுகின்றன. பஞ்சாலகைளோடு சரேந்து வரிசகைளாக கொட்டககைள். சுமார் 20/30 அறகைள் கொண்ட கொட்டககைள். ஓரு கொட்டகயைில் ஓரு கூடும்பம் தங்கலாம். கொட்டகை அளவு 14/10க்கு அடி பொதுவான கழிப்பறை. தொழிற்சாலகை் கழிவுகளால் கூடிநீர் வண்ணக் கலவயைில் மாற தொலவைிலிருந்து நீர் கொண்டுவந்து விற்கிறார்கள். கூடம் ஓரு ரூபாய். 8 மணி நரே வலேை என்ற கட்டுப்பாடு இப்போது இல்லை. மூடிந்தால் 12/16 மணிநரேம் உழகைக் வணேட்டும். பணெ்களுக்கும் இரவு வலேை உண்டு. ஆண்டுக்கு ஓரு முறை ஊருக்குப் பேய் வரலாம். இளம் பணெ்களுக்கு திருமணத்திட்டம். 5 ஆண்டு தொடர்ந்து வலேை சயெ்தால் 5ம் ஆண்டின் இறுதியில் சுமார் 30 ஆயிரம் கிடகைக்கும். அதுவரை நாள் ஒன்றுக்கு சுமார் 50 ரூபாய் கூலி. அதற்குள் எல்லாம் மூடித்துக் கொள்ள வணேட்டும். தொலகைக்காட்சிப் படெ்டி வாங்க மூடியாது. யாராவது வாங்கி வதை்திருந்தால் அந்த அறபை் பணெ்ணின் கற்பு பற்றி களேவி எழும். FM ரடேியோ வதை்துக்கொள்ளலாம். பெரிய தொழிற்சாலகைளில் நிரந்தர வலேை பார்த்தவர்களில் VRS பெற்றுக்கொண்டு கிடதை்த பணத்தை எப்படி எல்லாமோ சலெவு சயெ்த பிறகு இந்தத் தொழிற்சாலகைளில் வலேகைக்கு வரலாம். தினக்கூலி மட்டுமே வாங்கிக்கொள்ள வணேட்டும். தொழிலாளர் பிரிவு, தொழிற்சங்கம் என்ற பசேச்சுக்கே இடமில்லை. இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கயைதை்தான் இந்த சிறிய நாவலில் ஆசிரியர் சொல்கிறார். இத்தகயை நம் காலத்து வாழ்க்கயைபை் பதிவு சயெ்வதற்காக ஆசிரியரை வகெுவாகப் பாராட்டலாம். திருப்பூர் மட்டுமல்லாமல் தொழிற்சாலகைள் சூழ்ந்த எந்த ஓரு நகரத்திலும் தொழிற்சாலகை் கழிவுகளால் எத்தனையோ வடிவங்களில் சூழல்

சீ ர்கடே் அதிகரித்த் வரகிறத். பாதியவகை நோய்களால் எல்லோரும் தாக்கப்படாகிறார்கள். திரமணத் திட்டத்தில், அவர்களாக்க் வாக்களிக்கப்பட்ட தொகை கிடைக்கும் என்பதற்க் உறாதி இல்லை. அப்படியே கிடைத்தாலும் திரமண வாழ்க்கைக்குத் தேவையான உடல் நலம் இந்தப் பணைகளாக்க் இல்லை. அந்த அளவாக்க் இவர்கள் உடல் நலம் சீ ர்கெட்டவிடாகிறத். 30 வயதிற்குள் இவர்கள் வாழ்க்கை மாடிந்தவிடாகிறத். தாயாகும் பரெமை இவர்களாக்க் இல்லை. இப்படி ஓர் அவலம் நம் காலத்திற்குரிய அவலம். இந்தா மதம் பற்றி எவ்வளவோ பசாகிறார்கள். பாதிய கோயில்கள், கடவாள்கள் உறபத்தி ஆகிறார்கள். பாதிய கட்சிகளும், தொடர்ந்தா உறபத்தியாகின்றன. இந்தியா 2020ல் வல்லரசா ஆகிவிடலாம். யார் யாரோ காணும் வல்லரசா கனவாக்காக இவர்கள் தம் வாழ்வை இழந்த நொந்தா சாக வணேட்டும். இத்தகையை மக்கள் இந்தியாவில் எத்தனை கோடி பரே் இரப்பார்கள். இவர்களின் தொகை 50/60 கோடிகளாக்க் கறவைாக இராக்க மாடியாத். இவர்கள் மலம் எந்த இந்தியா ஒளிரமாடியும். இப்படி ஓர சோகத்தை இந்த நாவல் நமக்காள் ஏறபடாத்தாகிறத். இந்த சோகத்திலிராந்தா நம் மால் மீ ள மாடியாத். இந்த சோகத்தோடாதான் நாமும் வாழ்ந்தாக வணேட்டும். இந்த சோகத்தை மாறற நாம் ஏதாவதா சயெ்ய மாடியுமா? ஏதாவதா சயெ்யத்தான் வணேட்டும படித்தா சாவபை பதோடா நாம் இராந்தாவிட மாடியாத். ஏதாவதா சயெ்ய வணேட்டும். இந்த மனிதர்களை இப்படி அழிவில் ஆழ்த்தாவதில் நமக்காள்ள பங்கா பற்றி நாம் சிந்திக்க வணேட்டும். நமக்கான நல்ல ஆடகைளை மட்டுமா இவர்கள் உறபத்தி சயெ்கிறார்கள்.

இதன் பின் நவீ னத்தாவ வடிவம் தவேதைானா?

தமிழ் நால்களில் காலந்தோறும் சோதனை மாயற்சிகள் தொடர்ந்தா நடபைறெ்றாவந்த பாதிலும், 80க்கா பிறகா பின் நவீ னத்தாவத்தின் வராகயைோடா தீ விரமான சோதனை மாயற்சிகள் அதிகரித்தா வராகின்றன. நம் கால வாழ்வாக்காள் வந்தா இராக்கிற நரெ்க்கடிகள். தகர்வாகள் மாதலியவற்றை நாட்பமாக வளிபப்டாத்தும் மாறயைில் பின் நவீ னத்தாவம் நாவல் வடிவத்திலும் தகர்வாகள் மாதலியவற்றை உள்ளடக்கிய சோதனை மாயற்சிகளை விரிவாபடாத்தி உள்ளத். இத்தகையை பாக்கின் தவேயைை நாம் மறாபப்தற்கா இல்லை. இத்தகையை பாக்க்கா ஒனற்தான் தமிழ் நாவலாக்கா ஓரே வடிவமாக இராக்கமாடியும் என்பதயைும் நம்மால் ஏறக்க மாடியவில்லை. மனிதனாக்காள் ஏறபட்டாவரும் தகர்வை சித்திரிப்பதற்காக நாவல் வடிவத்தின் உள்ளும் தகர்வாதான் தவேை என்பதை நம்மால் ஏறக்க மாடியவில்லை. வாழ்க்கையில் மயைம் அல்லத மாழுமை இல்லைென்ற வாய்ப்பாட்டை வதைத்தா எதார்த்தவாதம் என்ற வடிவை மாற்றாக ஓதாக்க வணேட்டும் என்பதும் உண்மை இல்லை. நரெ்க்கடிகளும் தகர்வாகளும் கட வாழ்வின் எதார்த்தங்கள் ஆகிவிடாகின்றன. எதார்த்தங்களைை சித்திரிக்க படபை்பின் வடிவத்தை கழுதைதாக வணேட்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. பின் நவீ னத்தாவ சித்திரிப்பாகள் என்பன தமிழ் இலக்கியச் சழலில் ஓரா பரெம் கவர்ச்சியாகப் பசேப்பட்டா வராவதில் இராந்தா படபை்பாளிகள் தப்ப மாடியவில்லை. சுப்ரபாரதிமணியனும் 'சாயத்திரை' நாவல் தொடங்கி இத்தகையை எழாத்தா மாறயைதை தொடர்ந்தா கடபை்பிடித்தா வராகிறார்.

'தநீே ர் இடவைளேை' நாவலும் இப்படிப்பட்ட ஓரா மாயற்சி என்பதில் அய்யமில்லை. கோவை மாதலிய பரிய நகரங்களில் இராந்தாவந்த பஞ்சாலகைள் தொடர்ந்தா மடபப்டாகின்றன. நகரங்களாக்கா வளியிில் சிறிய சிறிய பஞ்சாலகைள் தோன்றாகின்றன. உலகமயமாதல் என்ற பாக்கின் விளவைாக இங்கலெ்லாம் அரசின் கட்டாபப்பாடாகள் கறைந்தாவிட்டன. கொட்டிகளில் திரமணத்திட்டம் மாதலிய பயெர்களில் தறெ்கிலிராந்தா வந்த பணைகள, இளஞெர்கள் காடியறெ்றப்படாகிறார்கள். கறைந்த க□லி,

வசதிக் கூறவைூகள் மூதலியவற்றை இவர்கள் ஏற்றூக் கொள்கிறார்கள். இங்கலெ்லாம் தொழிற்சங்கம் ஏற்படூத்த மூடியாதூ. 12 மணிநேரம் கட்டாய வலேை. பரெிய தொழிற்சாலகைளில் நிரந்தர வலேைகளிலிரூந்தூ நீ க்கப்பட்ட/நீ ங்கிய தொழிலாளிகள இங்கூ தினக்கூலிக்கூ வந்தூ சரேூகிறார்கள். இவர்களூம் கொட்டடிகளில் அடபைடூகிறார்கள். கொத்தடிமகைள மாதிரி இவர்கள வாழ்ந்தாக வணேட்டூம். நரே்மை, நீ தி, கற்பூ என்பதற்கலெ்லாம் வாய்ப்பூ இல்லை. தவேயைூம் இல்லை. இவர்கள தமக்கூள சிறூத்தூப் பூனேவர்கள. படிப்பூ இங்கூ பயன்படாதூ. கவிதை, கலை என்பதற்கலெ்லாம் இங்கூ இடமில்லை. இத்தகயை அவலங்களோடூ வாழ்கிற எத்தனயைோ பரேை சூப்ரபாரதிமணியன் இந்த நாவலில் சித்திரிக்கிறார். இந்த அவலங்கள நம்மயைூம் பாதிக்கின்றன. ஓரூ பூதிய உலகச் சூழல் வந்திரூக்கிறதூ. நாமூம் இதற்கூள அகப்பட்டூ இரூக்கிறோம். ஓரூவளேை இந்த நாவலை சற்றூ அக்கறயைோடூ வாசிப்போம் என்றால் நாமூம்தான் கொத்தடிமகைள என்ற உணர்வபை பறெ மூடியூம். மூதலாளிகளூக்கூச் சவேகம் சயெ்கிறோம். அரசூ அதிகாரத்திற்கூக கட்டூப்பட்டூ வாழ்கிறோம். நாளூக்கூ நாள உரிமகைள பறிக்கப்படூகின்றன. பாராடூவதால் பயன் இல்லை. ரங்கநாதன் போல நாம் இல்லை என்றாலூம் ரங்கநாதனின் அவலத்திற்கூள நாமூம் இல்லாமல் இல்லை. அந்தோணிராஜ் மாதிரி நாமூம் ஷகே்ஸ்பியர் என்றூ மார்க்சியம் என்றூம் இன்னூம் பசேிக்கொண்டூ இரூக்கிறோம். உலகம் நம்மிடம் இரூந்தூம் பறிபோய்க் கொண்டிரூக்கிறதூ. சநெ்தில் மாதிரி நாமூம் திண்டாட்டத்தோடூதான் வாழ்கிறோம். இப்படி எல்லாம் இந்த நாவலை வாசிக்கூம்போதூ நமக்கூள்ளூம் அவலம் எழூகிறதூ. தற்பரெூமகைள சொல்லி நம் அவலத்தை மறதைத்தூக்கொள்ள மூடியாதூ. நமக்கூள நாமூம் சிறூத்தூக்கொண்டூ இரூக்கிறோம். சீ ரழிவூகளோடூதான் நாம வாழ்ந்தூ கொண்டூ இரூக்கிறோம். இந்த மூறயைை நமக்கூள ஏற்படூத்தூவதன் மூலம சூப்ரபாரதிமணியன் நமக்கூ நன்மை சயெ்திரூக்கிறார். நாம அவரபை பாராட்டலாம். ஓரூவரயைொரூவர் பாராட்டூவதன் மூலம நமக்கூள நிம்மதி ஏற்படூவிடூமா? அப்படி ஒன்றூம் ஏற்படாதூ.

இனி இந்த நாவலின் வடிவம் பற்றிப் பசேலாம். நாவலின் பக்க அளவூ 75 மடூடூம். 3 பகூதிகள். மூதல் பகூதியில் 10 கடிதங்கள். 2 வதூ பகூதி அந்தோணிராஜ் டரைி கூறிப்பூகள: 3வதூ பகூதி சநெ்திலின் டரைி கூறிப்பூகள. நம் காலத்தில் நமக்கூள ஏற்படூ இரூக்கிற அவலத்தசை் சொல்வதற்கூ இந்த நாவலின் இத்தகயை வடிவம் எப்படி பயன்படூகிறதூ. மூதற் பகூதியில் உள்ள 10 கடிதங்களில் இடம் பறெூபவர்களின் வாழ்க்கயைை நாவலின் மற்றப் பகூதிகளிலூம் எதிர்பார்க்கிறோம். மூதற் பகூதியில் இடம் பறெ்ற ரங்கநாதன் இரண்டாவதூ பகூதியில் கொஞ்சம் தலகைாடூகிறார். மூதற் பகூதியில் பூத்தகங்கள் படிப்பதற்காக தடேி அலயைூம் சநெ்தில் 3வதூ பகூதியில் டரைி எழூதூகிறார். அந்தோணிராஜ். சநெ்தில் ஆகியோர் டரைிகளில் அவரவர்களின் சிந்தனகைள தளிவாகத் தரப்படூகின்றன. மூதற் பகூதியில் இடம் பறெ்ற நரெூக்கடி மிகூந்த வாழ்வியல் 2/3ம் பகூதிகளில் அனகேமாக இல்லை. நாவல் அல்லதூ எந்த ஓரூ படபை்பூக்கூம் மனித வாழ்வியல் மற்றூம் இதன் நரெூக்கடிகள்தான் சாரமாக அமயை மூடியூம். நாம் இப்படிக் கடே்கலாம். இந்த நாவலில் ஷகே்ஸ்பியரபை பற்றி இ.எம்.எஸ்யபை பற்றி, மார்க்சபை பற்றிச் சொல்லித்தான் ஆகவணேட்டூமா? நாவல் என்ற வடிவில் எதயைூம் எழூதி வகைக்கலாம் என்ற பின் நவீ னத்தூவ விதியை இப்படிக் கடபை்பிடிக்கத்தான் வணேட்டூமா? மல்லிகா மூதலியவர்களின் வாழ்வபை பற்றி நாம் நமக்கூள தடேூகிறோம். அவர்களூக்கலெ்லாம் வாழ்க்கை அனகேமாக மூடிந்தூவிட்டதூ என்பதூ உண்மதைான். கொட்டடிகளை விட்டூ வளெியில் சனெ்றபிறகூ நோய் நொடிகளோடூ வாழ்ந்தூ சாவார்கள். இந்தக் கதை ஏன் இன்னூம் தொடர்ந்தூ சொல்லக்கூடாதூ? சநெ்திலூக்கோ, ராஜநே்திரனூக்கோ தன் கனவூகளை நிறவைறே்றிக்கொள்ள வழியில்லை. நாம் பூரிந்தூ

கொள்கிறோம். யதார்த்தவாதம் என்ற வடிவத்திற்குள்ளாகவே இவர்களின் அவலங்களைச் சொல்ல முடியாதா என்ன? நாவலின் வடிவத்தைச் சிதைப்பது என்பது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமா? இப்படி வடிவத்தைச் சிதைப்பதன்மூலம் நாவலாசிரியர்கள் நமக்கோ கூடுதலான சுதந்திரம் கிடைத்திருக்கிறதா? இப்படியெல்லாம் வாசகனதை திணறடிப்பதன் மூலம் நாவலாசிரியர் எதைச் சாதிக்க விரும்புகிறார்? ஓரளவேனும் நமக்குள்ளும் நாம் சிதைந்தும் கொண்டும் இருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்வதுதான் நாவலாசிரியரின் நோக்கம் என்றால் நம்மைப்போன்ற மத்திய தரவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த படிப்பாளிகள், அரசு ஊழியர்கள், மருத்துவர்கள், பொறியாளர்கள், பேராசிரியர்கள் என்ற நம்மவரின் வாழ்க்கையை இந்த வாழ்க்கைக்குள் உள்ள நெருக்கடிகள், தகர்வுகள் பற்றிச் சித்திரிப்பதன் மூலம் நமக்குள்ளும் கூடுதலான அதிர்வுகளை ஏற்படுத்த முடியும். நம்மைக்காட்டிலும் வாழ்வின் அடிமட்டத்தில் உள்ள மக்களின் வாழ்வியல் அவலங்களைச் சித்திரிப்பதன் மூலம் நம்மை எந்த அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்க முடியும்? ஓரளவேனும் சுப்ரபாரதிமணியன் தனக்குள் இந்த அதிர்வுகளை இன்னும் போதுமான அளவுக்கு உணரவில்லையோ என்ற ஐயம் எழுவததை தவிர்க்க இயலவில்லை.

(தனேீ ர் இடவைளேை = சுப்ரபாரதிமணியன் நாவல், ர 100 காவ்யா, சனென்சி வளெியீ டு)

subrabharathi@gmail.com